

De
Tuffenlokker

De Tuffenlokker

Wenda Mulder

Schrijver: Wenda Mulder
Omslagontwerp: Wenda Mulder
Met illustraties van: Wenda Mulder
ISBN: 9789403622446
© Wenda Mulder

1

Juf Marieke gooide haar pen op tafel. Eindelijk was ze klaar met schriftjes nakijken. Even leunde ze achterover in haar stoel, terwijl ze nadacht over wat ze vandaag allemaal gedaan hadden. Het was een leuke dag geweest, ook al hadden ze niets bijzonders gedaan. Ze had een groep 5 met 23 kinderen, die ze allemaal even leuk vond. Ieder met zijn of haar eigenaardigheden.

Even later pakte juf Marieke haar tas van het bureau en liep richting de deur. Ze merkte dat het al donker begon te worden en dat ze bijna alleen in het gebouw was. Alleen de schoonmaakster was er nog. Ze groette de vrouw nog even hartelijk en deed toen de deur van de school achter zich dicht.

2

Het was dinsdagmorgen, kwart over acht. Sem fietste het schoolplein op. Hij zag Karim al staan. Karim was al zijn beste vriend sinds ze vier waren en daar zou hij ook nooit wat aan willen veranderen. Karim kwam altijd voor hem op als het nodig was en andersom natuurlijk ook.

Karim zag Sem aankomen en begon al te zwaaien.

‘Hee Sem! Goeiemorgen man, alles ok?’

Sem stapte van zijn fiets en zette hem in het fietsenrek.

Het schoolplein werd voller en voller. Sem zag zijn twee andere vrienden al bij de deur staan. Lotte en Isa. Sem besepte zich dat hij zich geen betere klas had kunnen wensen, dan degene waar hij nu in zat. Het was altijd gezellig met zijn klasgenoten, maar ze konden ook heel serieus werken bij hun juf.

Juf Marieke was streng, maar toch rechtvaardig en begreep je altijd. Ze zag het zelfs als je verdrietig was, ook al deed je je best om niets te laten merken. Het luchtte Sem altijd enorm op als hij even met juf Marieke kon praten.

Juf Marieke was nog een jonge juf, 25 jaar nog maar. Dat was vast de reden waarom ze iedereen zo goed begreep. Ze vertelde altijd van alles over haar leven en wat ze meemaakte en ze had zelfs beloofd dat als ze ooit zou gaan trouwen, ze de klas uit zou nodigen. Juf Marieke had namelijk ook een vriendje, Daan, die wel eens langs kwam om spelletjes te spelen. Ze vonden hem allemaal een toffe gast en het was dan ook altijd gezellig als hij er even was. Ze hoopten dan altijd stiekem dat juf met hem zou gaan zoenen, maar dat deed ze helaas nooit.

Niet veel later ging de bel en liepen de kinderen met veel kabaal de gang in. Het eerste wat ze altijd deden was juf Marieke een hand geven om haar een goede morgen te wensen.

Sem gooide zijn jas over de kapstok, graaide zijn eten uit zijn tas en rukte de deur open. ‘Eerstel!’ riep hij nog even over zijn schouder. Daarna ging hij op zoek naar juf Marieke, maar ze was er niet. Dat was vreemd, normaal stond ze altijd al op hen te wachten, of zat ze nog even schriften na te kijken. De tas van juf Marieke stond er ook niet, haar groene tas waar ze altijd haar sleutels in bewaarde. Zou ze ziek zijn?

‘Tweedeeeee!’ riep Karim toen hij binnenkwam. Ook hij keek verbaasd om zich heen toen hij juf Marieke nergens zag.

‘Kom op Sem, waar heb je de juf verstopt?’ grapte Karim meteen. De dames, die net binnen waren gekomen, moesten giechelen. Sem kon alleen zijn schouders maar ophalen.

Lotte kwam als laatste binnen en slaakte een diepe zucht.

Iedereen wist wat ze dacht. Als juf Marieke er niet was, kregen ze een invaller. En invallers waren nu eenmaal saai. Die konden niet vertellen zoals juf Marieke, die begrepen je niet zo goed als juf Marieke, en die waren al helemaal niet zo grappig als juf Marieke. Zucht. Dit zou een lange dag gaan worden.

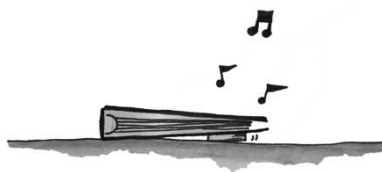
3

Om half 9 ging de tweede bel. Dit betekende bij juf Marieke dat je in de kring moest gaan zitten. De vader van de juf had bankjes voor ze gemaakt, zodat ze niet steeds alle stoelen klaar hoefden te zetten. Ook vanmorgen hadden ze de bankjes uit zichzelf al neergezet en iedereen zat al klaar om de dag te beginnen. Het was doodstil. Zelfs Isa zei niets, en dat was erg bijzonder. Iedereen kon de spanning voelen. Waar was juf Marieke en wie zouden ze krijgen als ze niet zou komen?

De deur ging krakend open en de directrice van de school verscheen in de deuropening. Ze keek verbaasd de klas rond, alsof ze iets zocht. Een eeuwigheid later deed ze een stap naar binnen en deed de deur achter zich dicht. ‘Goedemorgen, kinderen...’ De klas durfde nog steeds niets te zeggen. Het leek wel of de spanning hun kelen dichtkneep. ‘Ik zie dat juf Marieke er nog niet is. Erg vreemd.’ De directrice leek nu te ontwaken uit haar verbazing en liep richting de kring. Daar stapte ze onhandig over Achmed heen en ging op de stoel van juf Marieke zitten, die we natuurlijk alvast voor haar hadden klaargezet. Een tijd lang zei ze niets, en keek van het ene kind naar het andere. Even later had ze haar tong weer terug en vroeg ze: ‘Heeft iemand enig idee waar juf Marieke is?’ De kinderen keken elkaar aan. Nee, dat wisten ze niet. Kwam de directrice ze dat juist niet vertellen?

Karim stak aarzelend zijn vinger op. Hij kreeg toestemming om te praten. ‘Mevrouw de directrice... begrijp ik het goed dat u ook niet weet waar onze juf is?’ Het werd onrustig in de klas. Kinderen begonnen te schuiven op de banken en Sterre viel

achterover van de bank af. Normaal zou de klas daar wel even om giechelen, maar nu staarden ze allemaal strak naar de directrice. 'Dat begrijp je goed Karim. Ik wil dat jullie allemaal naar je plaats toe gaan en je bibliotheekboek pakken. Dan kom ik zo terug met de telefoon om te kijken of wij juf Marieke even kunnen bellen.' Snel gingen de kinderen op hun plek zitten. Sem voelde de spanning door zijn lijf gieren. Wat gebeurde er toch allemaal? Vanmorgen had hij nog zoveel zin gehad om naar school te gaan. Dat kwam door de juf, maar nu was ze er niet. Had ze zich soms verslapen? Moest ze dringend ergens naar toe? Ze zou toch geen ongeluk gehad hebben? Sem schudde zijn hoofd hard om niet te hoeven denken aan die nare dingen. Gelukkig hoefde dat ook niet meer, want de directrice kwam alweer binnen met de telefoon in haar hand. Sem zag haar het nummer intoetsen. Natuurlijk keek er niemand meer in zijn boek. Sem hield zijn adem in, misschien kon hij dan de stem van de juf aan de andere kant van de telefoon horen. Hij hoorde nu in ieder geval de telefoon over gaan.

Een keer, twee keer... daarna hoorden ze een telefoon afgaan. Een erg bekend deuntje. In de klas. De directrice keek verrast om zich heen en liep in de richting van het geluid. Vlakbij het bureau hield ze stil. Ze luisterde even gespannen en pakte een map van de tafel. Het geluid werd harder toen ze het ding weg haalde. En daar lag hij, de telefoon van de juf. Die was ze vast vergeten gisteren! De kinderen begrepen er niets van. De juf zat